

Ptičica zleti proti nebu. Katarina pa in njena mamica sta bili rešeni. Mamica je pila vodo, v kateri ji je Katarina nakuhala čudotvornega zelišča, in bila je kmalu docela zdrava in čvrsta.

Živeli sta še dolgo srečno in zadovoljno in hvalili dobrega Boga. Katarina pa je ljubila svojo dobro mamico še bolj.

Trije medvedi.

Spisal *Ivo Trošt.*

li vidite: Poljančev Jaka in »miško« kosmatinec merita drug drugega — pa ne po hlačah — za življenje.

Kdo zmaga? — Poljančev Jaka rad pravi: Tristo medvedov! Še rajši pravi, da je večš lovec, ki mu ga ni para; toda »miško« tega ne ve. On pozna samo nevarnost, ki mu zija iz nasprotnikovega pihalnika. Tam zadaj še leži pobita njegova starka, s katero je preživel mnogo poletij in prespal mnogo zim. Pa bi lovcu ne pokazal zob? Tam zadaj se pa tudi že bliža »mišku« pomoč — tovariš medved iz soseščine.

Jaka, oj, Jaka, če ti je drago življenje, beži! —

* * *

»Tristo medvedov!« je imel navado bahati se Jaka, vračajoč se pozno zvečer domov s prazno torbo in praznim želodcem. »Saj bi gotovo vse zadel, a mi ne pride nič na muho. Oni dan sem bil že na pol pota, ko se spomnim, da je petek. — To je nesrečen dan: hodi, Jaka, domov! — Nedavno mi je zjutraj zgodaj, ko sem šel na čakališče, nekdo voščil: Dobro srečo! — Lovcu se ne sme voščiti ne sreče, ne nesreče. Hodi, Jaka, domov! — Pred tremi dnevi sem pa, odhajaje z doma, srečal — staro ženico. Hodi, Jaka, sem si mislil. Ti nimaš sreče . . .«

Torej vidite, da je bil Poljančev Jaka če že morda ne prav velik lovec, pa gotovo velik praznoverec in velik — bahač, ko je trdil: »Tristo medvedov! Vse bi pobil, vse, samo, da mi pridejo na muho.«

V naši gori sicer nimajo medvedi stalnega domovanja, ali na jesen, ko dozore tiste sladke drobnice, imenovane tudi hruške-medenice, in se obrede pomladanska jagnjeta, pride medved kakor nekdanji stari graščak — po desetino. Letos je bilo onih hruškic mnogo, in medvedi so prišli, in Poljančev Jaka je trdil: »Tristo medvedov! Vse postrelim sam. Čakajte!«

Dvocevko-puško na ramo, v torbo nekaj prigrizka, v srcu pa junaški sklep: »Danes ali nikoli pokaži svojo lovsko spretnost!« Zarana se napoti v goro, otiraje si znojno čelo. Visoko gori pod samim vrhom je obiral tacar

z drobnic svojo desetino in pustil v mehkem blatu na tleh zanesljivi sled, da se je zbal dneva, umaknivši se gori višje med strme pečine. Jaka za sledom!

Solnce se je veličastno dvignilo izza daljnjih gorá. Lepo jutro je naznanjalo krasen božji dan, a Poljančevega Jake samosvestni koraki so prorovali medvedjemu rodu danes v naši gori — smrt.

Še nekaj stopinj po goščavi, potem je grmovje prav nizko; za grmovjem pečine le malo obrasle in v pečinah medvedji dom — še danes prav gotovo hiša žalosti.

Junaško stopi iz grmovja na plano in pogleda na vse strani. M—m—m . . . tam izpod skale, oddaljene kakih dvesto korakov. — Pok! — Zopet: M—m—m . . . Toda starka je mrmrala na tleh okrvavljena. Jaka se je dvignil čiste lovske sreče kakor vojak, ko čuje: Pozor! — Tristo medvedov, a! To niso prazne besede! Tristo . . . — M—m—m . . . Tam izpod skale se mu bliža »miško«, da maščuje smrt nepozabne družice: M—m—m . . . Jaka meri, meri, stoječ neustrašno; a »miško« mrmra in se mu približuje neustrašno. Lovcu se nehote strese roka, ko pokaže mrcina zobe in rdeči jezik, dvignivši se na zadnji taci, pa naravnost na nasprotnika. — — —

Jaka stegne prst, da izproži petelina; prej pa še pogleda na muho na koncu cevi. Ali namesto muhe vidi tam zadaj preko pobite starke kobacajočega se medveda tovarišu na pomoč. V puški pa samo še ena patrona. — — — Ko bi imel repetirko! — Kakor blisk je šinila lovcu v glavó misel: Mogoče s to patrono tudi zadene, pa v tem hipu bó sosed »miško« že pri njem, in — s čim naj mu postreže? . . .

»Tristo medvedov!« ni utegnil več reči Poljančev Jaka, predobro čuteč, da so tudi samo trije preveč za enega lovca.

Stisne puško pod pazguho, se spusti v tek, kolikor sape mu je pustil strah v psih, in vrže lovsko torbo od sebe, da ž njo premoti preganjajočega sovražnika . . . Dobro, celo izvrstno je tekel — so pozneje trdili ljudje — in srečno ušel, pravit domov k nam v vas, da je postrelil v gori — vse medvede, vse tri, kolikor jih je videl . . .

* * *

Ker so pa naši sosedje še tisti večer lovili v gori jazbeca in čuli, da medved zopet otresa drobnice, so se zbrali z naše strani vsi lovci, ki se ne boje petka, ne dobre sreče in ne stare ženice, ter šli v goro, da pokažejo Poljančevemu Jaki, da se tudi oni ne boje medveda. Jaka jim je moral vendar kazati pot, pa se je pozneje previdno umaknil v varnejše ozadje, vztrajno trdeč, da v gori ni drugega medveda nego ona ubita starka, ki jo je ustrelil on. — »Oha! Že samo eden, ne vsi!« so se spogledali lovci.

Zajeli so in postrelili ne brez velike nevarnosti — tri medvede. Jaka je bil namreč slabo zadel. Starke je oživel in šla s kroglo v rebrih za družbo. — Ko so našli še ostanke raztrgane lovske torbe, so se norčevali, češ: »Jaka, Jaka! Vse kaže, da so šli medvedi nate na lov, ne pa ti nad medvede. Ha, ha! Pa ne tristo! Samo trije medvedi!« —

Poslej ni nihče več verjel bahaštvu Poljančevega lovca; tovariši so ga pa dražili: Jaka, »miško, miško!« Bežil —

Zima.

*O, jasni, jasni vi oblaki,
ki plavate visoko v zraki . . .
Kam li hitite čez goré,
od severa tja dol v morjé?*

*»Na severu je dolgočasno:
tam tema je, pri vas je jasno,
in k vam nesémo zimo mi,
od daljnjih severnih strani.*

*Vetrovi pa kraljico belo
pred nami spremljajo veselo
in s snegom zemljo belijo,
k vam zimo danes selijo . . .«*

F. Stepenko.